Dosar nr. 3-625/2026

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

22 iulie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani
în componență:
Președintele ședinței, judecătorul Violeta Chisilița
grefier Dorin – Marcel Baltag

examinând în ședință publică acțiunea în contencios administrativ înaintată de Blidari Maxim împotriva Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului sectorul Centru, terț Blidari Cristina cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

c o n s t a t ă

Argumentele participanților la proces

Pretențiile reclamantului:

La 17 martie 2026, Blidari Maxim a depus o acțiune în judecată împotriva Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului sectorul Centru, terț Blidari Cristina cu privire la anularea actului administrativ individual de respingere a solicitării și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil.

În motivarea acțiunii, reclamantul a menționat că la data de 10 martie 2025 a fost emisă hotărârea Judecătoriei Centru privind desfacerea căsătoriei la cererea Blidari Cristina împotriva lui Blidari Maxim. Hotărârea dată este atacată cu apel în partea stabilirii domiciliului copilului minor, ședința fiind fixată pentru 17.06.2026. Blidari Maxim cu fosta sa soție Blidari Cristina în timpul examinării cererii de divorț nu au ajuns la un acord privind vizitarea copilului minor, acest drept fiind îngrădit cu brutalitate de către fosta soție. Conform cererii depusă la Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului sector Centru la 29.12.2025, după depunerea mai multor cereri și petiții, DPDC Centru la 28.01.2026 a emisă Decizia cu nr. 01/4 prin care s-a suspendat luarea deciziei privind stabilirea unui program de întrevederi a copilului minor ***** cu tata. Indiferent de faptul că domiciliul copilului la moment este stabilit cu mama sa, Blidari Maxim se bucură de aceleași drepturi și obligații față de minor. Dar, datorită impedimentelor create artificial de către angajații DPDC Centru, Blidari Maxim este privat de dreptul și posibilitatea de a petrece timpul liber împreună cu copilul pentru o mai bună educație și dezvoltare de a acorda suportul psihic, moral și material necesar. Nu are acces la informația privind succesele copilului la liceu, privind starea de sănătate și de nevoile copilului.

Reclamantul indică că angajații DPDC Centru prin acțiunile sale de tergiversare, încurajează pe pârâtă la izolarea copilului de tată. Din 13.11.2025, reclamantul și-a văzut copilul, cu mare efort, abia la 28.01.2026 în incinta DPDC Centru în ziua când sa refuzat stabilirea programului. De acei angajați, împreună cu Blidari Cristina, reclamantul a fost impus să se

îndepărteze de copil și să părăsească localul fiind amenințat și șantajat cu chemarea poliției pe motiv și comportament agresiv. În atare situație reclamantul a solicitat Direcției pentru protecția copilului sectorului Centru să stabilească un grafic de întrevederi cu fiica *****. Cu greu după o mulțime de plângeri adresate, la data 28.01.2026 Comisia pentru protecția copilului din cadrul Direcției pentru protecția copilului sectorului Centru, a stabilit prin decizia nr. 01/4: 1. de a suspenda luarea deciziei privind stabilirea unui program de întrevederi a copilului minor ***** cu tata 2. Se atenționează părinții, Blidari Cristina și Blidari Maxim, ajungă la un numitor comun privind dreptul copilului ***** la comunicare cu ambii părinți și membrii familiei extinse, să nu creeze situații de conflict în prezența copilului.

Studiind Decizia nr. 01/04, reclamantul a ajuns la concluzia că comisia lucrează și examinează cererile ca la piața angro, fără a individualiza părțile și situațiile, punând-ui pe toți petiționarii în același sac. Consideră că această Decizie a fost emisă fiind emoțional influențați colaboratorii Direcției sub aspectul că tatăl este agresiv. În situația de față este vădită discriminarea pe criteriul de gen în realizarea drepturilor părintești, manifestată prin ne stabilirea programului de întrevederi cu copilul minor. În aceiași decizie se spune că părinții trebuie să participe activ la dezvoltarea și stimularea capacităților intelectuale ale copilului. Interesant cum poți să dezvolți un copil din punct de vedere intelectual și psiho-emoțional în lipsa unui program autorizat și opunerii prin crearea impedimentelor de către Blidari Cristina-mama. Nefiind de acord cu decizia mai sus menționată reclamantul la 10.02.2026 a adresat Direcției Generale Pentru Protecția Drepturilor Copilului cererea prealabilă conform prevederilor p. 7 din decizia contestată. Prin răspunsul nr. 552 din 25.02.2026 DGPDC reclamantul a fost anunțat că Direcția Generală consideră oportun menținerea Deciziei nr. 01/04 din 28.01.2026.

Consideră reclamantul că și acest răspuns este ilegal și ne întemeiat pe probe ce ar justifica refuzul în stabilirea unui program. Totodată, atrage atenția că cererea prealabilă a fost examinată de aceiași angajați ai Comisiei din cadrul DPDC Centru care au deja un interes ilegal și o poziție asupra cauzei date și se demonstrează prin Decizia pronunțată la 20 februarie 2026. Cât privește cerința de a fi instituit un program provizoriu de întrevedere atât Comisia DPDP Centru cât si Direcția Generală au trecut-o cu vederea, fără a se expune asupra acestei cerințe. În dispozitivul Deciziilor contestate nu se regăsește motivarea refuzului pentru un program provizoriu.

Reclamantul specifică că motivarea unei decizii trebuie să fie realizată chiar în decizia propriu zisă, însă autoritatea publică administrativă, prin răspunsul din 25.22.2026, doar explică de ce sânt emise astfel de decizii, și nu altele. Consideră ca autoritatea administrativa nu a ținut cont de prevederile enunțate în cererea prealabila, fapt care a dus la o concluzie greșită evidențiata anterior. Codul administrativ, prin intermediul art. 10, 11, 31, 118, impune autorităților publice obligația de cercetare multe-aspectuală a circumstanțelor de fapt, impune aprecierea probelor în mod legal și echitabil și totodată, asigură autorităților publice aprecierea probelor după cum le consideră necesar, impunându-se respectarea dreptului discreționar.

Aceste abateri de la exercitare corectă a atribuțiilor de serviciu au fost evidențiate și prin Decizia Curții Supreme de justiție în Dosarul nr. 3ra-66/24 „p.91. Pe acest fond, instanța de recurs subliniază că dreptul tatălui de a menține relații personale cu copii săi nu poate fi restricționat fără o justificare bazată pe probe concludente. Orice măsură care limitează acest drept trebuie să fie susținută de o evaluare obiectivă și detaliată, iar simpla invocare a stării de sănătate a minorului, fără o expertiză amănunțită privind impactul întrevederilor asupra copilului, nu poate constitui un temei suficient. Prima instanță a apreciat corect că recomandările specialiștilor în sănătate mintală subliniază necesitatea păstrării relației copilului cu ambii părinți

pentru dezvoltarea sa armonioasă, iar autoritatea tutelară a stabilit un program de vizite adaptat circumstanțelor cazului", „p.94. Mai mult, instanța de apel a motivat restricționarea întrevederilor dintre tată și copii prin necesitatea protejări interesului superior al minorului. Totuși, Completul de judecată reține că această concluzie nu este susținută de o analiză detaliată și obiectivă a impactului acestor întrevederi asupra copilului. În lipsa unei expertize psihologice de specialitate care să justifice o astfel de restricție, soluția instanței de apel apare ca fiind lipsită de fundament și disproporționată în raport cu scopul urmărit. În speță, nu s-a dispus o expertiză psihologică specializată care să stabilească dacă și în ce măsură întâlnirile cu tatăl ar avea un efect negativ asupra minorului xxxxx. p.95. Tot aici, Completul reține că orice măsură restrictivă trebuie să fie justificată prin probe clare și pertinente, ceea ce în acest caz nu s-a realizat. În lipsa unei astfel de fundamentări, soluția instanței de apel apare ca fiind disproporționată și lipsită de o justificare obiectivă, contravenind principiului proporționalității consacrat atât în legislația națională, cât și în jurisprudența CtEDO. p. 96. În cauza Strand Lobben și alți c. Norvegiei, CtEDO a subliniat că orice măsură care restricționează contactul dintre un părinte și copil trebuie să fie justificată printr-o necesitate urgentă și susținută de probe obiective. Instanța de recurs constată că, în speță, instanța de apel nu a prezentat o astfel de justificare, limitând drepturile tatălui fără a demonstra necesitatea unei asemenea măsuri extreme."

Menționează reclamantul că imparțialitatea membrilor comisiei s-ar defini prin absenta prejudecăților sau a părerilor preconcepute, de aici, reiese fraudarea art. 6 paragraful 1 al Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale.

În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în mod constant că părintele are dreptul de a beneficia de măsuri adecvate din partea statului pentru a fi alături de copilul său, iar autoritățile naționale au obligația să dispună aceste măsuri. În cauzele Bordeianu v. Republica Moldova și Tocarenco v. Republica Moldova, problematica cărora în principiu este similară celei din prezenta speță, în care CtEDO a constatat că autoritățile naționale au încălcat dreptul reclamantelor la viața de familie, garantat de art. 8 CEDO, ca urmare a punerii acestora în imposibilitatea de a-și vedea copiii. În conformitate cu legislația Republicii Moldova și cea europeană, copili au dreptul de a păstra legături directe cu toate persoanele cu care au stabilit o relație de afecțiune. Prima dintre aceste persoane este, evident, părintele care nu locuiește cu copiii ca urmare a divorțului. Aceste legături personale pot fi stabilite prin buna înțelegere dintre părinții săi, în lipsa acordului, de către instanța de judecată sub forma unui program de vizită. Pe lângă a fi un drept al copilului, relațiile personale reprezintă și un drept al părintelui care nu locuiește cu copiii, are posibilitatea de a veghea la modul în care cei mici sunt crescuți si educați.

Constituția Republicii Moldova prin art.16 alin. (2) garantează dreptul la egalitate „Toți cetățenii Republicii Moldova sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau de origine socială."

Legea cu privire la asigurarea egalității nr. 121 din 25.05.2012 oferă la art. 2 definiția discriminării ca fiind orice deosebire, excludere, restricție ori preferință în drepturi și libertăți a persoanei sau a unui grup de persoane, precum și susținerea comportamentului discriminatoriu bazat pe criteriile reale, stipulate de prezenta lege sau pe criterii presupuse.

Articolul 16 prevede la alin. (4) din Codul Familiei al RM nr. 1316 din 26.10.2000 că „Relațiile dintre soți se bazează pe stimă și ajutor reciproc, pe obligații comune de întreținere a familiei, de îngrijire și educație a copiilor".

Articolul 52 din Codul Familiei reglementează în alin. (1) „Copilul are dreptul să comunice cu ambii părinți, cu bunei, frații, surorile și cu celelalte rude. Desfacerea căsătoriei

părinților, nulitatea ei sau traiul separat al acestora nu afectează drepturile copilului. În cazul când părinții au domiciliul separat, copilul are dreptul să comunice cu fiecare dintre ei”.

Articolul 64 reglementează în alin. (1) „Părintele care locuiește împreună cu copilul nu are dreptul să împiedice contactul dintre copil și celălalt părinte care locuiește separat, cu excepția cazurilor când comportamentul acestuia din urmă este în detrimentul intereselor copilului sau prezintă pericol pentru starea lui fizică și psihică”.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului, prevede la art. 14 că: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională și socială, apartenență la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație”.

Legea nr. 338 din 15.12.1994 privind drepturile copilului prevede la articolul 17 dreptul copilului care locuiește separat de un părinte sau de ambii părinți, care locuiește în Republica Moldova sau în orice altă țară, să întrețină relații personale și contacte directe regulate cu cei doi părinți ai săi, dacă aceasta nu contravine intereselor lui.

Convenția Europeană a Drepturilor Omului, ratificată prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XIII din 24.07.97, reglementează în art. 8, alin. (1) dreptul la respectarea vieții private și de familie: „Orice persoană are dreptul la respectarea vieții sale private și de familie, a domiciliului său și a corespondenței sale”.

Art. 14 al CEDO prevede: „Exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de prezenta convenție trebuie să fie asigurată fără nici o deosebire bazată, în special, pe sex, rasă, culoare, limbă, religie, opinii politice sau orice alte opinii, origine națională și socială, apartenentă la o minoritate națională, avere, naștere sau orice altă situație”.

Convenția cu privire la drepturile copilului, ratificată prin Hotărârea Parlamentului nr. 408-XII din 12.12.1990 în art. 9 prevede că: p. „1. Statele părți vor veghea ca nici un copil să nu fie separat de părinții săi împotriva voinței acestora, exceptând situația în care autoritățile competente decid, sub rezerva revizuirii judiciare și cu respectarea legilor și a procedurilor aplicabile, că această separare este în interesul suprem al copilului. O astfel de decizie poate deveni necesară în cazuri particulare cum ar fi, de exemplu, în cazul copiilor maltratați sau neglijați de părinți sau în cazul în care părinții trăiesc separat și se impune luarea unei hotărâri cu privire la locul de reședință a copilului. p. 2. În toate cazurile prevăzute la paragraful 1 din prezentul articol toate părțile interesate trebuie să aibă posibilitatea de a participa la dezbateri și de a-și face cunoscute punctele de vedere”.

Art. 21 alin.(1) din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene, prevede că : „Se interzice discriminarea de orice fel, bazată pe motive precum sexul, rasa, culoarea, originea etnică sau socială, caracteristicile genetice, limba, religia sau convingerile, opiniile politice sau de orice altă natură, apartenența la o minoritate națională, averea, nașterea, un handicap, vârsta sau orientarea sexuală”.

Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului cauza Tocarenco vs. Republica Moldova (cererea nr. 769/13) din 04.11.2014, §62, §67 relatează următoarele: „autoritățile naționale ar fi trebuit să întreprindă măsuri mult mai directe și mult mai specifice în vederea pregătirii, organizării și restabilirii contactului dintre părinte și copil. Intervenția efectivă a autorităților naționale fiind și mai urgentă, ținând cont de faptul că copilul avea doar 5 luni”. Prin urmare, Curtea conchide, subliniind că „în această manieră autoritățile naționale au tolerat un proces de înstrăinare a legăturii părintești, ignorând astfel, dreptul său la respectarea vieții de familie, garantat de art. 8 al Convenției”.

La data de 02.04.2026, prin intermediul Direcției Evidență și Documentare procesuală, reclamantul a depus cerere de concretizare, prin care și-a concretizat pretențiile inițiale (f.d. 25-26).

Cere, Blidari Maxim:

- casarea Deciziei din 28.01.2026 cu nr. 01/04 a Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului sector Centru.
- constatarea ca fiind ilegal răspunsul nr. 552 din 25.02.2026 a Direcției Generale Pentru Protecția Drepturilor Copilului prin care s-a respins cererea prealabilă.
- obligarea Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului sector Centru să emită actul favorabil prin care să fie Stabilit programul provizoriu de întrevedere a copilului minor ***** cu reclamantul Blidari Maxim în următoarea ordine: două zile pe săptămână (marți și vinerea) i-a fiica de la liceu după finisarea programului de studiu și petrece timpul cu ea, iar la orele 20:30 duce fiica la domiciliul/transmite mamei.

În ședința de judecată, reclamantul Blidari Maxim și reprezentantul reclamantului, avocatul Gheorghe Bobu, au susținut acțiunea pentru motivele de fapt și de drept enunțate, inclusiv pentru cele expuse suplimentar în ședință.

Obiecțiile pârâtului:

Reprezentantul pârâtului, Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului sectorul Centru, în ședința de judecată, nu s-a prezentat deși a fost citat legal despre data, locul și ora acesteia.

În susținerea poziției sale, autoritatea publică a depus referința (f.d. 36), prin care a solicitat respingerea acțiunii, menționând că Decizia Comisiei pentru protecția copilului cu nr. 01/04 din 28.01.2026 a fost adoptată în strictă conformitate cu prevederile Codului familiei al Republicii Moldova și ale Legii nr. 140/2013 privind protecția specială a copiilor aflați în situație de risc și a copiilor separați de părinți, precum și cu principiul interesului superior al copilului. Prin Decizia Comisiei cu nr. 01/04 din 28.01.2026 s-a hotărât suspendarea stabilirii programului de întrevederi tată-copil. Suspendarea a fost dispusă până la finalizarea evaluării psihologice a copilului *****, născută la ***** de către specialiștii Centrului psiho-socio-pedagogic, în vederea determinării posibilelor efecte psihologice asupra copilului din perspectiva reluării contactelor directe cu tatăl.

Pârâtul indică că măsura suspendării temporare a stabilirii întrevederilor are la bază principiul primordialității interesului superior al copilului, prevăzut de: Art. 7 alin. (1) din Codul familiei al Republicii Moldova (CF RM) - care stipulează că în toate acțiunile privind copilul, întreprinse de către autoritățile publice, criteriul determinant este interesul superior al copilului; Art. 11 CF RM - care garantează dreptul copilului la dezvoltare armonioasă, în condiții ce să-i asigure securitatea emoțională și echilibrul psihologic; Art. 63 alin. (4) CF RM - care prevede că părintele separat de copil are dreptul la întrevederi cu acesta, dacă aceste întrevederi nu sunt în detrimentul sănătății fizice sau psihice a copilului; Art. 6 și Art. 8 din Legea nr. 140/2013 - ce consacră obligația autorităților tutelare de a analiza și evalua orice situație în funcție de nevoile individuale ale copilului.

Totodată, în conformitate cu art. 73 alin. (1) din Codul administrativ al Republicii Moldova (CA RM), deciziile autorităților publice trebuie fundamentate pe probe obiective și pe

evaluări profesioniste, iar eventualele măsuri dispuse trebuie să fie proporționale, necesare și justificate prin prisma scopului de a proteja copilul.

Mai specifică pârâtul că decizia Comisiei pentru protecția copilului cu nr. 01/04 din 28.01.2026 s-a bazat pe constatarea că, în cadrul ședinței Comisiei pentru protecția copilului, mama copilului Blidari Cristina, în urma evenimentelor întâmplate cu prezența copilului, copilul ***** manifestă semne de stres emoțional și anxietate în contextul discuțiilor despre întrevederile cu tatăl. În aceste condiții, specialiștii au considerat necesară o evaluare psihologică complexă, pentru a determina: nivelul de atașament al copilului față de fiecare părinte, posibile reacții de respingere sau teamă asociate experiențelor anterioare, capacitatea copilului de a face față întrevederilor, fără prejudicii emoționale. Decizia de suspendare temporară are un caracter preventiv și nu constituie o restrângere definitivă a dreptului tatălui la contact, ci o măsură de protecție a copilului, în conformitate cu standardele de bună practică în domeniul protecției copilului și cu prevederile art. 10 alin. (3) din Legea nr. 140/2013.

Luând în considerare cele menționate mai sus, pârâtul menționează că în cadrul ședinței Comisiei pentru protecția copilului din data de 20.02.2026 în cadrul căreia a fost examinată cererea prealabilă a tatălui Blidari Maxim cu prezența ambilor părinți, membrii Comisiei pentru protecția copilului au constatat repetat că „1. Decizia Comisiei de suspendare temporară a stabilirii programului de întrevederi a fost fundamentată legal și bazată pe interesul superior al copilului, conform art. 7 CF RM; 2. Reiterează că scopul evaluării psihologice este unul de protecție, pentru a asigura că eventualele întrevederi ce se vor desfășura într-un climat echilibrat și sigur pentru copil: 3. Recomandă ca, după finalizarea raportului psihologic. Comisia să reexamineze situația, stabilind un program de întrevederi treptat și asistat, dacă se va considera în interesul copilului; 4. Încurajează părintele solicitant să colaboreze cu specialiștii implicați în procesul de evaluare și consiliere, pentru a sprijini dezvoltarea emoțională a copilului Bendis.”

Măsura dispusă de Comisia pentru protecția copilului sectorul Centru, pârâtul o consideră legală, proporțională și justificată, întrucât urmărește asigurarea bunăstării psihologice a copilului și respectarea interesului superior al acestuia, în conformitate cu prevederile Codului familiei, Codului administrativ și Legii privind protecția drepturilor copilului. La fel se indică că Direcția pentru protecția drepturilor copilului sectorul Centru deține o poziție obiectivă și neutră în litigiile între părinți și are drept scop stabilirea unui parteneriat între părinți și membrii familiei extinse în interesul copilului.

Poziția terțului Blidari Cristina:

Prin încheierea Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani din 22 aprilie 2026, în proces a fost atrasă Blidari Cristina, în calitate de terț.

În ședința de judecată, reprezentantul terțului, avocatul Alisa Martînov nu a susținut acțiunea solicitând respingerea acesteia ca fiind neîntemeiată, inclusiv pentru cele expuse în referință (f.d. 45-51).

În susținerea poziției sale, terțul a invocat că, Cristina Blidari și reclamantul au fost căsătoriți și au în comun copilul *****, născută la *****. La 10 martie 2025 Judecătoria Chișinău, sediul Centru a emis hotărârea prin care a desfăcut căsătoria dintre părți și a stabilit domiciliul copilului împreună cu mama. Din anul 2021 dna Cristina Blidari împreună cu copilul ***** au domiciliul stabilit în or. *****, Marea Britanie, iar reclamantul locuiește separat în Republica Moldova. Respectiv, dna Cristina Blidari s-a ocupat exclusiv de creșterea, educația și întreținerea copilului.Copilul este înmatriculat la instituția de învățământ „Oakfield Primary

Academy", în or. ***** din Marea Britanie din 3 septembrie 2022 până în prezent. Dna Cristina Blidari a favorizat păstrarea legăturii dintre copil și tatăl său, respectiv reclamantul călătorea periodic în Marea Britanie ca să viziteze copilul și să petreacă timp împreună, și dna Cristina Blidari cu copilul călătoreau periodic în Republica Moldova. În luna iulie 2025 copilul *****, fiind în vacanță de la școală a venit împreună cu terțul în Republica Moldova pentru a petrece mai mult timp cu reclamantul. În luna august 2025, în urma coordonării cu dna Cristina Blidari, reclamantul împreună cu copilul au plecat în vacanță în Italia, iar ulterior reclamantul urma să returneze copilul în Marea Britanie întrucât urma să înceapă un nou an școlar. În ciuda înțelegerii dintre părți, reclamantul a adus copilul în Republica Moldova. Astfel, dna Cristina Blidari a venit în Moldova la începutul lunii septembrie 2025 pentru a lua copilul la reședința sa obișnuită în Marea Britanie. La 4 septembrie 2025, dna Cristina Blidari a mers acasă la reclamant pentru a soluționa neînțelegerile apărute și pentru a recupera copilul. În momentul în care dna Cristina Blidari se afla la domiciliul reclamantului pentru a-și vedea copilul, reclamantul i-a sustras actele de identitate ale dnei Cristina Blidari, iar până în luna noiembrie 2025, reclamantul nu i-a permis dnei Cristina Blidari să viziteze copilul și să interacționeze cu acesta. Reclamantul a refuzat să-i ofere dnei Blidari actele copilului, cu atât mai mult, reclamantul a sustras din geanta personală a dnei Blidari actele sale personale, pașaportul Republicii Moldova, pașaportul și cartea de identitate a României. De către Inspectoratul de Poliție Centru a DP a mun. Chișinău a fost pornită urmărirea penală în baza bănuielii rezonabile de comitere a infracțiunii prevăzute la art. 164 Cod Penal de către reclamant, adică răpirea copilului. Ulterior a fost emisă și Ordonanța privind pornirea urmăririi penale în baza bănuielii rezonabile de comitere a infracțiunii prevăzute la art. 360 alin.(2) Cod Penal adică sustragerea actelor. La 30 octombrie 2025, Judecătoria Chișinău, sediul Centru prin încheierea nr. 2o/pr-439/25 a aplicat Ordonanța de protecție pe un termen de 60 zile asupra petiționarei Cristina Blidari și asupra copilului *****, împotriva agresorului Maxim Blidari. Având în vedere că, pe parcursul a două săptămâni de la eliberarea Ordonanței de protecție reclamantul s-a eschivat de la executarea acesteia, organele de poliție au dat în căutare automobilul reclamantului, iar la 13 noiembrie 2025 acesta a fost reținut în trafic iar copilul a fost returnat mamei. La cererea reclamantului de a stabili un program de întrevederi cu copilul *****, la 28 ianuarie 2026 a avut loc ședința Comisiei pentru protecția copilului din cadrul autorității pârâte. În urma discuțiilor din cadrul ședinței, comisia a decis suspendarea luării unei decizii privind stabilirea unui program de întrevederi până la evaluarea stării emoționale a copilului.

În prezent, sunt pornite două cauze penale în privința reclamantului, în baza infracțiunii de răpire a copilului de către rudele apropiate și sustragere a actelor de identitate ale persoanelor fizice, cu intenția de a limita libertatea de circulație. Prin reținerea abuzivă a copilului de către reclamant și refuzul de a-l restitui dnei Cristina Blidari, copilul a fost izolat de societate pe parcursul a 3 luni și a fost împiedicat să-și continue studiile. Începând cu 3 septembrie 2022, copilul ***** frecventa zilnic o instituție de învățământ primar, fiind adaptat deja în mediul său de trai în Marea Britanie. Timp de 3 luni cât s-a aflat cu reclamantul, copilul a fost ținut în casă pentru a nu-i permite dnei Blidari să-și vadă copilul. În acest timp, copilul a comunicat doar cu reclamantul. Aceasta nu a socializat cu copii de aceeași vârstă sau cu alte rude. Dna Cristina Blidari a sesizat Direcția pentru protecția Drepturilor Copilului, sector Centru privind încălcările dreptului copilului la educație, la libertatea de circulație și la menținerea relațiilor personale și de familie cu fiica sa, *****. Autoritatea tutelară a întreprins măsuri de verificare la domiciliul reclamantului, unde se afla copilul. Reclamantul a manifestat o atitudine ostilă față de reprezentanții autorității și a împiedicat evaluarea situației copilului.

La 30 octombrie 2025 Judecătoria Chișinău, sediul Centru a emis încheierea nr. 2o/pr-439/25 prin care a dispus eliberarea Ordonanței de Protecție asupra victimelor Cristina Blidari și asupra copilului minor *****, contra acțiunilor agresorului Maxim Blidari. Potrivit încheierii din 30 octombrie 2025, instanța a stabilit, „29. Refuzul de a asigura accesului copilului la educație și izolarea acestuia de mediul social și de relațiile cu mama sa constituie forme de privare intenționată de acces la educație și de izolare familială, socială, fapte care se încadrează în definiția violenței psihologice potrivit art. 2 alin.(3) lit.b) din Legea nr. 45/2007 cu privire la prevenirea și combaterea violenței împotriva femeilor și a violenței în familie. 30. Totodată, comportamentul lui Blidari Maxim - manifestat prin refuzul sistematic de colaborare cu autoritățile, sustragerea copilului de la evaluare și limitarea contactului acestuia cu mama - relevă o formă de impunere a propriei voințe și de control asupra vieții personale a copilului, generând stări de tensiune, insecuritate și suferință psihică. Astfel de conduite afectează echilibrul emoțional și dezvoltarea psiho-emoțională a minorei, contravenind principiul interesului superior al copilului prevăzut de art. 7 și art. 8 din Legea nr. 140/2013 privind protecția specială a copiilor aflați în situație de risc și a copiilor separați de părinți”.

Reținerea abuzivă a copilului de către reclamant și refuzul acestuia de a-1 returna mamei pentru o perioadă îndelungată reprezintă o ingerință în dreptul copilului la libera circulație, garantat inclusiv de art. 2 din Protocolului nr. 4 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Copilul a fost reținut de către tatăl său o perioadă lungă de timp și a fost împiedicat să se deplaseze și să locuiască împreună cu mama sa, care deține un drept de custodie. În cauza N.P c. Republicii Moldova , Curtea Europeană a Drepturilor Omului a stabilit: (A se vedea: Cauza N.P c. Republicii Moldova (cererea nr. 58455/13) din 6 octombrie 2015) „64. Curtea reiterează că în astfel de cauze interesul superior al copilului este de o importanță esențială. Decăderea din drepturile părintești reprezintă o măsură particulară de anvergură, în urma căreia părintele este privat de viața sa de familie cu copilul, și este incompatibilă cu scopul reuniunii lor. Astfel de măsuri trebuie să fie întreprinse doar în circumstanțe excepționale, și pot fi justificate doar dacă ele sunt motivate de o cerință de prim rang aferentă interesului superior al copilului...) 65. Pentru identificarea interesului superior al copiilor într-un caz particular, trebuie să se țină cont de două aspecte: în primul rînd, este în interesul suprem al copilului ca legăturile sale cu familia să fie păstrate, cu excepția cazurilor în care familia s-a dovedit a fi extrem de nepotrivită; și în al doilea rînd, este în interesul superior al copilului ca acesta să se dezvolte într-un mediu sigur și liniștit (vezi Neulinger Și Shuruk, citat mai 5 sus, § 136; Și R. Și H. v. Regatul Unit al Marii Britanii, indicat mai sus, § 73-74)."

Prin răpirea copilului și privarea acestuia de comunicarea și interacțiunea cu mama sa, reclamantul a acționat în contradictoriu cu interesul superior al copilului. Comportamentul acestuia a constituit o ingerință severă în dreptul copilului la viața de familie. Prin acțiunile sale, reclamantul a manifestat un abuz de drepturi părintești. Reclamantul a privat copilul minor de un mediu de trai sigur și echilibrat. Cât copilul locuia cu mama, acesta avea o rutină bine stabilită, se dezvolta într-un mod sănătos, într-o atmosferă liniștitoare. Copilul avea o rutină zilnică, un program de somn normal, interacționa cu alți copii la școala pe care o frecventa și se bucura de atenția mamei sale. După răpire, pârâtul a izolat copilul de mediul înconjurător, nu-i permitea să interacționeze cu mama sa și să frecventeze școala.

În situația de față, atât dna Blidari cât și copilul trăiesc în frică că reclamantul va răpi din nou copilul. Or, periodic reclamantul apelează poliția la ore târzii din motiv că ar „presimți” că dna Blidari ar abuza copilul. Respectiv, de mai multe ori poliția au efectuat vizite la domiciliul dnei Blidari și au constatat că, copilul este în siguranță. Suplimentar, reclamantul s-a deplasat la

școala copilului, fără a anunța mama, și a dorit să ia copilul. Acesta a fost oprit de învățătoarea copilului din motiv că copilul plângea și refuza să plece cu tata. A fost solicitată și intervenția poliției. Acțiunile pârâtului cauzează un stres suplimentar copilului care încearcă să-și revină după abuzul suferit în cele 3 luni de izolare.

La 14 ianuarie 2026 a fost întocmit Raportul de evaluare psihologică în privința copilului *****, unde este menționat printre altele: „(...) Acțiunile și comportamentele tatălui au avut un impact psihologic profund, negativ și direct asupra copilului, impact confirmat prin simptomatologia apărută imediat după reintegrarea în mediul matern. (•••) Relația cu tatăl din desen și relatările copilului apar semnale clinice clare: • Evită complet reprezentarea tatălui, semn de evitare anxioasă. • Tatăl este perceput ca, imprevizibil, indisponibil emoțional, rece sau absent afectiv, uneori amenințător (episodul cu răpirea) (...) Desenele indică anxietate de separare, hipervigilență și nevoia intensă de protecție, tipice copiilor expuși la abuz emoțional și neglijare. 6 Se constată că menținerea copilului în îngrijirea tatălui reprezintă un risc major pentru dezvoltarea sa emoțională, educațională și psihologică.” Acest raport de evaluare a fost prezentat autorității pârâte.

Mai mult ca atât, autoritatea pârâtă a fost informată de către răpirea copilului de către tată încă din luna septembrie 2025. Reprezentanții autorității pârâte a încercat de mai multe ori, împreună cu organele de poliție să efectueze o vizită la domiciliul reclamantului pentru a stabili starea copilului. Cazul răpirii copilului a fost inclus de mai multe ori pe agenda comisiei multidisciplinare din care făceau partea reprezentanți ai autorității pârâte și a poliției. Copilul ***** a fost inclusă ca fiind într-o situație de risc. Respectiv, chiar și după ce copilul a fost înapoiat mamei, autoritatea pârâtă periodic efectuează vizite la domiciliul sau apelează mama pentru a afla starea copilului.

Suplimentar la cele menționat mai sus, în prezent pe rolul instanțelor de judecată sunt mai multe cauze cu implicarea reclamantului și a persoanei terțe, inclusiv și o cauză de decădere din drepturile părintești a reclamantului. La fel, la 20 februarie 2026 Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani a emis hotărârea nr. 4-3211/2025 prin care reclamantul Maxim Blidari a fost recunoscut vinovat de săvârșirea contravenției de împiedicare neîntemeiată a unuia dintre părinți să ia parte la educarea copilului.

Având în vedere toate circumstanțele de mai sus, imposibilitatea autorității pârâte la această etapă de a stabili un program de întrevederi în beneficiul reclamantului se justifică. Or, în cazurile în care sunt implicați copiii, atât legislația națională cât și cea internațională prevăd că primordial se ia în considerare interesul superior al copilului. În cazul de față, acțiunile reclamantului au cauzat copilului doar stări de neliniște și anxietate.

Aprecierea instanței:

Audiind participanții la proces și studiind înscrisurile anexate la actele cauzei, instanța de judecată apreciază acțiunea admisibilă dar pasibilă respingerii din următoarele considerente.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este

inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între parți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;

c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;

d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art.209;

e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art.17;

f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art.208;

g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;

h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art.211 alin. (1) și (2) și art.212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Dispozițiile legale citate enunță temeiurile de bază de admisibilitate a cererii de chemare în judecată formulată în instanța de contencios administrativ:

I. prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului;

II. competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ;

III. respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ

IV. respectarea procedurii prealabile

V. respectarea termenului de înaintare a acțiunii

VI. prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Din actele cauzei și probele administrate de participanții la proces se constată că, la 29 decembrie 2025, Maxim Blidari a depus o cerere la Direcția pentru protecția drepturilor copilului sectorul Centru, înregistrată cu nr.B-537/25, prin care a solicitat stabilirea unui program de întrevederi cu fiica sa minoră, *****, care locuiește cu mama sa Cristina Blidari. (f.d.40, dosar administrativ)

La 30 decembrie 2025, Direcția pentru protecția drepturilor copilului sectorul Centru, invocând prevederile art.63, 64 din Codul familiei, a redirecționat spre soluționare cererea lui Maxim Blidari către Direcția pentru protecția drepturilor copilului sectorul Rîșcani, după competență la domiciliul mamei. (f.d.39, dosar administrativ)

La 9 ianuarie 2026, Cristina Blidari, a formulat opinie asupra cererii lui Maxim Blidari, care a fost înregistrată la Direcția pentru protecția drepturilor copilului sectorul Rîșcani cu nr.B-651/25. (f.d.41, dosar administrativ)

Totodată, la 13 ianuarie 2026, a fost înregistrată cererea lui Maxim Blidari cu propunerea variantelor de stabilire a graficului de întrevederi cu fiica minoră. (f.d.46-47, dosar administrativ)

În cadrul ședinței Comisiei pentru protecția copilului cu ambii părinți, Maxim Blidari și Cristina Blidari, în vederea soluționării cererii lui Maxim Blidari privind stabilirea graficului de întrevederi cu fiica minoră ***** din 13 ianuarie 2026, a fost stabilit că mama cu copilul locuiește în sectorul Centru al mun. Chișinău, motiv pentru care materialele și cererea lui Maxim Blidari, au fost expediate după competență Direcției pentru protecția drepturilor copilului sectorul Centru, pentru soluționare și emitere a unei decizii asupra chestiunii invocate. (f.d.38 dosar administrativ)

Următoarea ședință a fost stabilită de către Direcția pentru protecția drepturilor copilului sectorul Centru, pentru data de 28 ianuarie 2026, ora 13:00, fapt despre care au fost înștiințați Maxim Blidari și Cristina Blidari. (36, dosar administrativ)

La 28 ianuarie 2026, Comisia pentru protecția copilului din cadrul Direcției, examinând în ședință chestiunea privind stabilirea unui grafic de întrevederi a tatălui Maxim Blidari cu fiica minoră *****, a emis Decizia nr.01/04.

Prin decizia enunțată Comisia a dispus suspendarea luării deciziei privind stabilirea graficului de întrevederi a tatălui cu fiica minoră ***** și printre altele a atenționat părinții să ajungă la un numitor comun privind dreptul copilului la comunicare cu ambii părinți și să nu creeze situații de conflict în prezența copilului. (f.d.25-verso,dosar administrativ)

În dezacord cu Decizia nr.01/04, Maxim Blidari, prin cererea prealabilă din 10 februarie 2026, a contestat-o, solicitând stabilirea graficului de întrevedere cu copilul minor, *****. (f.d.21, dosar administrativ)

În vederea examinării cererii prealabile, a fost stabilită ședința Comisiei pentru data de 20 februarie 2026, ora 13:30, fapt despre care au fost înștiințați Maxim Blidari și Cristina Blidari. (f.d.20, dosar administrativ).

Examinând cererea prealabilă, Comisia pentru protecția copilului din cadrul Direcției pentru protecția drepturilor copilului sectorul Centru, prin Decizia nr.01/08 a respins cererea prealabilă cu menținerea Deciziei nr.01/04. (f.d.19, dosar administrativ)

Iar, la 25 februarie 2026, Direcția generală pentru protecția drepturilor copilului mun. Chișinău, prin răspunsul nr.552, i-a comunicat reclamantului că suspendarea a fost dispusă până la finalizarea evaluării psihologice a copilului *****, scopul acestei evaluării fiind unul de protecție pentru copil, astfel, după finalizarea acestui raport, situația va fi reexaminată și stabilit un grafic de întrevederi cu copilul minor, doar reieșind din interesul superior al copilului. În consecință, Direcția generală pentru protecția drepturilor copilului a concluzionat că autoritatea tutelară la emiterea deciziei de suspendare a acționat legal. (f.d.17-18)

La 17 martie 2026, Maxim Blidari a depus prezenta acțiune în instanța de judecată prin care a solicitat:

- casarea Deciziei din 28.01.2026 cu nr. 01/04 a Direcției pentru protecția drepturilor copilului sector Centru;
- constatarea ca fiind ilegal răspunsul nr. 552 din 25.02.2026 a Direcției generale pentru protecția drepturilor copilului prin care s-a respins cererea prealabilă;
- obligarea Direcția pentru protecția drepturilor copilului sector Centru să emită actul favorabil prin care să fie stabilit programul provizoriu de întrevedere a copilului minor ***** cu reclamantul Blidari Maxim în următoarea ordine: două zile pe săptămână (marți și vinerea) i-a fiica de la liceu după finisarea programului de studiu și petrece timpul cu ea, iar la orele 20:30 duce fiica la domiciliul/transmite mamei.

Astfel, reclamantul a înaintat o acțiune în obligare.

Conform art. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, actele administrative individuale pot fi acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Conform art. 15 Cod administrativ, (1) Operațiunile administrative sunt manifestările de voință sau activitățile autorităților publice care nu produc ca atare efecte juridice. (2) Operațiunile administrative pot fi contestate doar concomitent cu actul administrativ individual, cu excepția operațiunilor administrative executorii sau îndreptate împotriva unui terț.

Instanța reține că, din interpretarea sistematică a normelor citate rezultă că elementul determinant pentru calificarea unei măsuri oficiale este *aptitudinea acesteia de a produce nemijlocit efecte juridice*, nu denumirea sub care autoritatea a emis-o și nici împrejurarea că ea intervine într-o procedură administrativă neîncheiată. Prin urmare, o măsură care produce un asemenea efect nu poate fi, prin definiție, o operațiune administrativă în sensul art. 15 alin. (1) Cod administrativ.

Din analiza conținutului Deciziei nr. 01/04 din 28 ianuarie 2026 se constată că aceasta nu are un caracter unitar, cuprinzând dispoziții de natură juridică diferită. Prima dispoziție, prin care s-a suspendat luarea deciziei privind stabilirea programului de întrevederi, a fost adoptată ca urmare a cererii nr. B-537/25 din 29 decembrie 2025, prin care reclamantul a solicitat stabilirea unui asemenea program.

Potrivit art. 64 alin. (2) din Codul familiei, litigiile dintre părinți privind exercitarea drepturilor părintești de către părintele care locuiește separat de copil se soluționează de autoritatea tutelară teritorială, care stabilește un program de întrevedere. Autoritatea nu a admis avantajul solicitat, dar nici nu l-a respins definitiv, ci a amânat soluționarea cererii până la un eveniment viitor și incert – finalizarea evaluării psihologice a minorei – fără a fixa un termen. Pe durata acestei amânări, litigiul dintre părinți rămâne nesoluționat, iar relațiile personale ale reclamantului cu copilul nu sunt circumscrise unui program obligatoriu pentru ambii părinți. Or, art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ include în categoria actelor defavorabile nu doar respingerea integrală, ci și respingerea „în parte” a avantajului solicitat. O amânare de durată nedeterminată produce, față de petiționar, efectul practic al unei respingeri provizorii.

Dispozițiile prin care s-a pus în sarcina mamei obligația de a facilita accesul copilului la ședințele psihologului din cadrul CPSP și în sarcina ambilor părinți obligația de a se prezenta la aceste ședințe, impun destinatarilor sarcini în sensul art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ și, în măsura în care sunt executorii, pot fi contestate autonom.

Totodată, instanța apreciază că efectul dispoziției de suspendare este extern, direct și actual. Suspendarea a fost comunicată participanților, în sensul art. 81 alin. (3) Cod administrativ, nu are un termen determinat, iar la 8 iulie 2026 pârâtul a comunicat că se află în imposibilitatea de a estima o perioadă pentru definitivarea măsurilor (f.d. 148). Controlul judecătoresc al unei asemenea măsuri nu poate fi amânat până la emiterea unui act final, întrucât momentul emiterii acestuia depinde de un eveniment incert.

O asemenea soluție de amânare a controlului judecătoresc, ar goli de conținut garanția acordată de art. 39 Cod administrativ, de art. 20 și 53 din Constituție, precum și de art. 6 § 1 și

art. 13 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în jurisprudența sa, că în litigiile privind relațiile dintre părinți și copii, trecerea timpului poate conduce la o determinare de facto a chestiunii (Strömblad c. Suediei, 2012, § 80; Ribić c. Croației, 2015, § 92), motiv pentru care măsurile provizorii nu pot fi tratate ca simple etape pregătitoare, lipsite de control.

Drept consecință a celor reținute, instanța apreciază că Decizia nr. 01/04 din 28 ianuarie 2026 constituie un act administrativ individual defavorabil, susceptibil de control judiciar autonom.

Instanța de judecată notează, că admisibilitatea acțiunii în contencios administrativ este condiționată *inter alia* de revendicarea de către reclamant a încălcării unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice.

Conform art.17 Cod administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art.39 Cod administrativ, controlul judecătoresc al activității administrative este garantat și nu poate fi îngrădit. Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Instanța menționează că la art.17 se dă noțiunea dreptului vătămat, în sens material, iar noțiunea *„revendică încălcarea”* din dispozițiile normelor art. 189 și art. 207 alin. (1) lit.e) Cod administrativ, relevă un aspect procesual și se referă la dreptul reclamantului de a înainta acțiunea în contencios administrativ.

Reclamantul are dreptul de a înainta acțiune în contencios administrativ ori de câte ori, în urma unei examinări *prima facie* a circumstanțelor invocate în cererea de chemare în judecată, acte, dosar administrativ etc., rezultă probabilitatea lezării unui drept al său prin actul administrativ individual contestat.

Instanța de judecată subliniază, noțiunea *„revendică încălcarea”* nu echivalează cu noțiunea *„vătămarea dreptului”*. *„Revendicarea încălcării”* justifică dreptul reclamantului în sens procesual de a înainta acțiunea în contencios administrativ, iar „vătămarea dreptului” se dovedește prin probațiune, fiind o problemă de fond. Astfel, constatarea vătămării dreptului de fiecare dată trebuie să fie un element de fond. Acțiunea trebuie examinată în fond de către instanța competentă pentru a nu îngrădi accesul la justiție.

Având în vedere cele enunțate supra, instanța reține că reclamantul a inițiat prezenta acțiune invocând încălcarea dreptului său la relația personală cu copilul, componentă a dreptului la respectarea vieții de familie. Corespunzător, condiția revendicării unui drept legitim este întrunită.

Competența pentru examinarea prezentei acțiuni, în conformitate cu prevederile art. 191 alin. (1) și art. 196 alin. (1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), cererea de chemare în judecată fiind depusă cu respectarea dispozițiilor legale menționate.

Referitor la condiția de respectare a remediului extrajudiciar cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil până la înaintarea acțiunii în instanța de judecată reține următoarele.

Conform art. 208 alin. (1) Cod administrativ, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepțiile prevăzute de lege.

Ținând cont de prevederile legale enunțate, actele cauzei atestă respectarea de către reclamant a procedurii prealabile prin depunerea cererii din 10 februarie 2026 cu nr.B-66/26. (f.d.21, dosar administrativ)

Conform art.209 alin. (1), Cod administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la:

a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia;

b) data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă. Prevederile art.165 alin. (1) referitoare la nesoluționarea în termen se aplică corespunzător.

La 20 februarie 2026, Comisia pentru protecția copilului din cadrul Direcției pentru protecția drepturilor copilului sectorul Centru a emis Decizia nr.01/08 asupra cererii prealabile, cu care reclamantul Maxim Blidari a făcut cunoștință în aceiași dată, fiind prezent în ședința Comisiei. Iar la 25 februarie 2026, asupra chestiunii invocate de către Maxim Blidari, s-a expus autoritatea ierarhic superioară, Direcția generală pentru protecția drepturilor copilului mun. Chișinău, care, prin răspunsul nr.552, a susținut poziția expusă de autoritatea tutelară privind respingerea cereri prealabile.

Astfel, cu referire la norma citată în raport cu circumstanțele expuse, instanța constată că acțiunea înregistrată în instanța de judecată la 17 martie 2026, a fost depusă în termenul legal de 30 zile. (f.d.4-7)

Drept consecință a celor relatate, instanța de judecată reține că acțiunea este depusă cu respectarea condițiilor privind existența unui act administrativ individual defavorabil, dreptul vătămat, procedura prealabilă, termenul și competența. Astfel, acțiunea este admisibilă.

Totodată, instanța de judecată va concluziona în privința netemeiniciei acțiunii și va dispune respingerea acesteia, reținând următoarele argumente.

În conformitate cu art.224 alin.(1), lit. b) Cod administrativ, (1) Examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărâri: b) în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată.

Cu referire la actele cauzei și explicațiile participanților la proces, instanța de judecată constată că, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 10 martie 2025 căsătoria dintre Cristina Blidari și Maxim Blidari a fost desfăcută, iar domiciliul copilului minor, *****, a fost stabilit cu mama, Blidari Cristina.

Totodată, actele dosarului atestă că, părinții Maxim Blidari și Cristina Blidari nu au ajuns la o înțelegere privind stabilirea unui regim de întrevederi al tatălui cu copilul minor. Drept consecință, Maxim Blidari s-a adresat Direcției pentru protecția drepturilor copilului sectorul Centru cu o cerere, înregistrată cu nr.B-537/25 prin care a solicitat stabilirea unui grafic de întrevederi cu fiica sa minoră. (f.d.40, dosar administrativ)

Pe parcursul derulării procedurii administrative, reclamantul a expediat autorității publice propunerea sa privind modul în care ar fi dorit să fie stabilit graficul de întrevederi cu fiica sa, *****. (f.d.46-47, dosar administrativ)

În cadrul ședinței desfășurate de către Comisia pentru protecția copilului a Direcției pentru protecția drepturilor copilului sectorul Centru (DPDC), unde au participat ambii părinți, autoritatea tutelară a constat că relațiile dintre părinți sunt conflictuale, și aceștia nu se pot înțelege referitor la participarea fiecăruia în viața și educația copilului minor, ceia ce influențează

relația copilului cu părinții, fiind necesar soluționarea acestor conflicte pentru îmbunătățirea relației dintre părinți și părinte-copil.

Astfel, potrivit extrasului din procesul-verbal nr.4 din 28 ianuarie 2026 al ședinței Comisiei pentru protecția copilului din cadrul DPDC, din declarațiile mamei s-a reținut că tatăl nu și-a văzut copilul de 3 luni deoarece în privința acestuia la 30 octombrie 2025, de către Judecătoria Chișinău, sediul Centru a fost emisă încheierea nr.2o/pr-439/25 și eliberată ordonanța de protecție asupra victimelor Cristina Blidari și copilului minor *****, contra acțiunilor agresorului Maxim Blidari. Totodată, mama a menționat că după un eveniment cu impact negativ pentru minoră, aceasta, fiind răpită de tatăl ei Maxim Blidari, se teme și refuză să se vadă cu tatăl. (f.d.37-38)

După audierea părților, examinarea probelor acumulate, Comisia a constatat imposibilitatea soluționării cererii lui Maxim Blidari privind stabilirea uni grafic de întrevederi cu fiica sa minoră, până nu va fi evaluată starea emoțională a copilului, și va fi clar că aceste întrevederi nu vor fi în detrimentul copilului. Astfel, prin Decizia nr.01/04 din 28 ianuarie 2026 Comisia a decis:

„*Se suspendă luarea deciziei privind stabilirea unui program de întrevederi copilului *****, născută la ***** cu tata Blidari Maxim.*

Se pune în sarcina psihologului - Marcoci Anastasia, de a perfecta o solicitare repetată către Centrul Psiho-Socio-Pedagogic în vederea restabilirii relației între părinți și relației părinte-copil.

*Se pune în sarcina mamei - Blidari Cristina să faciliteze accesul copilului ***** la ședințele stabilite cu psihologul CPSP.*

*Se pune în sarcina părinților, Blidari Cristina și Blidari Maxim, să se prezinte la ședințele stabilite cu specialistul CPSP în vederea soluționării neînțelegerilor privind educarea și creșterea copilului *****.*

*Se atenționează părinții, Blidari Cristina și Blidari Maxim, să ajungă la un numitor comun privind dreptul copilului ***** la comunicare cu ambii părinți și membrii familiei extinse, să nu creeze situații de conflict în prezența copilului, să se comporte respectuos unul cu altul, inclusiv cu copilul, astfel ca să nu pericliteze echilibrul psihic al acestuia.*

Comisia va reveni la caz după finisarea specialistului CPSP cu părinții și copilul." (f.d.25-verso,dosar administrativ)

Reieșind din declarațiile părților date în ședința Comisiei din 28 ianuarie 2026, evaluarea psihologică a copilului minor ***** de către un psiholog specialist din cadrul CPSP nu a fost efectuată, deoarece reclamantul, Maxim Blidari nu și-a dat acordul pentru realizarea ei. (f.d.37)

În cadrul procedurii prealabilă, la 20 februarie 2026, Direcția pentru protecția drepturilor copilului sectorul Centru a respins contestația depusă de Maxim Blidari prin care s-a solicitat anularea Deciziei nr.01/04/28 ianuarie 2026. (f.d.19, dosar administrativ)

Totodată, prin răspunsul Direcției generale pentru protecția drepturilor copilului nr.552, examinând cererea prealabilă autoritatea i-a comunicat reclamantului că suspendarea a fost dispusă până la finalizarea evaluării psihologice a copilului *****, scopul acestei evaluării fiind unul de protecție pentru copil astfel, după finalizarea acestui raport, situația va fi reexaminată și stabilit un grafic de întrevederi cu copilul minor, doar reieșind din interesul superior al copilului. Astfel Direcția generală pentru protecția drepturilor copilului a concluzionat că autoritatea tutelară la emiterea deciziei de suspendare a acționat legal. (f.d.17-18)

Potrivit art.21 din Codul administrativ, (1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. (2) Exercitarea

atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. (3) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decât în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Conform art.22 alin.(1) Cod administrativ, (1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

În conformitate cu art.85 alin.(1)-(3) Cod administrativ, (1) Participanții la procedura administrativă expun faptele pe care se întemeiază petiția lor în mod clar, concis și cu bună-credință. Expunerea verbală se consemnează într-un proces-verbal. (2) În cadrul investigării stării de fapt participanții la procedura administrativă sunt obligați să colaboreze cu autoritatea publică și să indice asupra probelor și faptelor care le sunt cunoscute, să prezinte documentele pe care le dețin. (3) Autoritatea publică trebuie să stabilească din oficiu aspectele de fapt ale cazului care face obiectul procedurii, fără a se limita la dovezile și afirmațiile participanților. Pentru aceasta, autoritatea publică stabilește scopul investigațiilor necesare și felul acestora.

Conform art.87 al Codului administrativ, (1) Autoritatea publică se conduce de probele pe care le consideră necesare, conform dreptului discreționar, pentru investigarea stării de fapt. În special ea poate: a) să solicite informații de tot felul; b) să audieze participanți, martori și experți/specialiști sau să solicite declarații scrise din partea acestora; c) să solicite acte și dosare; d) prin sesizarea directă a lucrurilor, să își creeze propria impresie despre un caz sau despre situația de la fața locului (cercetarea probei la fața locului). (2) Audierea participanților, a martorilor sau a experților/specialiștilor, precum și cercetarea probelor la fața locului se consemnează într-un proces-verbal.

Potrivit art.92 din Codul administrativ, (1) Autoritatea publică decide conform convingerii sale libere dacă consideră o faptă drept existentă, luând în considerare întreaga procedură administrativă, inclusiv toate probele. (2) Autoritatea publică ia în considerare toate faptele care au importanță pentru caz, inclusiv cele favorabile participanților.

În conformitate cu art.81 alin.(1)-(3) din Codul administrativ, (1) În cazul în care actul administrativ individual al autorității publice depinde de un act, o operațiune preliminară sau de un raport juridic care trebuie constatat de o altă autoritate publică ori formează obiectul unei alte proceduri administrative sau judiciare pendinte, autoritatea publica suspendă procedura administrativă până la emiterea actului administrativ respectiv, efectuarea operațiunii administrative respective sau până la emiterea unei hotărâri judecătorești definitive. (2) Dacă în cadrul unei proceduri administrative actul administrativ individual depinde de un act sau o operațiune a unui participant, autoritatea publică suspendă procedura administrativă pentru un termen rezonabil. Suspendarea repetată se admite numai dacă are la bază un motiv care nu putea fi prevăzut la prima suspendare. (3) Suspendarea se comunică participantului de către autoritatea publică/ persoana care conduce procedura.

Potrivit art.64 alin.(2)-(2^1) din Codul familiei, *(în vigoare la emiterea catului administrativ*) părinții au dreptul să încheie un acord privind exercitarea drepturilor părintești de către părintele care locuiește separat de copil. *Litigiile apărute se soluționează de către autoritatea tutelară teritorială, care stabilește un program de întrevederi,* iar decizia acesteia poate fi atacată în instanța judecătorească, care va emite hotărârea respectivă. Părinții pot, din inițiativă proprie sau la recomandarea autorității tutelare teritoriale, să se adreseze unui mediator pentru soluționarea litigiului. (2^1) La stabilirea programului de *întrevederi se ține cont de atașamentul copilului față de fiecare dintre părinți*, față de frați și surori, de vârsta copilului și

frecventarea studiilor/participarea la activități extrașcolare de către acesta, de calitățile morale ale părinților, *de relațiile dintre copil și fiecare părinte*, de proximitatea domiciliului părintelui care locuiește separat de copil, astfel încât drepturile părintești să fie exercitate într-un mod echitabil.

Instanța de judecată constată că Decizia nr. 01/04 din 28 ianuarie 2026, contestată de reclamant, a fost motivată de Direcția pentru protecția drepturilor copilului sectorul Centru prin imposibilitatea de a stabili, la acel moment, un grafic de întrevederi între tatăl Maxim Blidari și fiica sa minoră, *****, primordial fiind necesară efectuarea evaluării psihologice a copilului de către un psiholog specialist din cadrul CPSP. Totodată, în sarcina părinților, Cristina Blidari și Maxim Blidari, a fost pusă obligația de a se prezenta la ședințele stabilite cu specialistul CPSP, în vederea soluționării neînțelegerilor privind educarea și creșterea copilului *****.

Din decizia emisă la soluționarea cererii prealabile, autoritatea publică a reiterat că în situația examinată suspendarea adoptării deciziei de stabilirea a unei grafic de întrevederi se impune până la finalizarea evaluării psihologice a minorei, în vederea convingerii că aceste întrevederi cu tatăl său nu vor fi în detrimentul fiicei sale, *ținând cont de interesul superior al copilului*. Inclusiv s-a atenționat asupra necesității soluționării conflictelor dintre părinți pentru îmbunătățirea relației dintre ultimii și părinte-copil.

Verificând actele procedurii administrative, instanța de judecată reține că, mama copilului, în cadrul ședințelor și în opinia scrisă, a invocat imposibilitatea stabilirii întrevederilor a copilului cu tatăl, ținând cont de evenimentele anterioare care s-au produs și de starea psihologică a copilului, care manifestă refuz față de întâlniri cu tatăl și frică. (f.d. 37, f.d. 41-46 dosar administrativ)

Instanța de judecată atestă că actele la care a făcut referire Cristina Blidari, în ședința Comisiei se regăsesc în dosarul judiciar și administrativ: încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 octombrie 2025 și ordonanța de protecție din aceiași dată cu nr.2o/pr-439/25, ordonanța organului de urmărire penală din 25 septembrie 2025, raportului de evaluare seria AM nr.261692 din 14 ianuarie 2026. (f.d. 53, 55-64, f.d.30-35, dosar administrativ)

În încheierea Judecătoriei Chișinău, sediul Centru din 30 octombrie 2025 s-a a constatat, printre altele că, *,,[..]Blidari Maxim nu a predat copilul mamei, deși domiciliul acestuia fusese stabilit cu mama prin hotărârea din 10.03.2025, a împiedicat comunicarea dintre mamă și copil, lăsând-o fără informații despre locul aflării și starea acestuia, și a avut o atitudine ostilă față de specialiștii Direcției pentru protecția copilului, obstrucționând evaluarea situației minorei. Conduita sa a fost apreciată ca expresie a unei tendințe de control excesiv și de sustragere a copilului de la orice supraveghere externă. [...] Minora a fost supusă violenței psihologice, manifestată prin izolare, control asupra mediului ei de viață, privarea de acces la educație și la relațiile de familie și refuzul de a coopera cu instituțiile de protecție. Un asemenea comportament este contrar obligațiilor părintești și aduce o atingere gravă interesului superior al copilului. [...] În privința mamei, instanța a reținut, în baza chestionarului de evaluare a riscurilor, un risc ridicat și indicii concrete ale unor acte de violență psihologică gravă din partea lui Blidari Maxim, precum și faptul că aceasta a fost supusă controlului excesiv, amenințărilor și intimidării, adică violenței psihologice și economice din partea fostului soț. Situația a fost considerată reală și actuală, generatoare de vulnerabilitate și de teamă justificată pentru siguranța mamei și a copilului, motiv pentru care instanța a impus măsuri în vederea protejării integrității psihice, libertății personale și exercitarea drepturilor părintești în condiții de siguranță. Prin aceste acte judecătorești, atât Blidari Cristina, cât și fiica lor minoră au fost recunoscute victime ale violenței psihologice exercitate de Blidari Maxim*. (f.d.55-63, 64)

În ordonanța organului de urmărire penală din 25 septembrie 2025, s-a reținut că Blidari Maxim, ignorând hotărârea instanței de judecată prin care domiciliul copilului minor a fost stabilit cu mama, Blidari Cristina, *a refuzat, începând cu 22 august 2025, să predea copilul mamei și a restricționat sub orice formă contactul dintre aceasta și copil, mama necunoscând locul aflării și starea copilului*. (f.d.53)

Totodată potrivit raportului seria AM nr.261692 din 14 ianuarie 2026 întocmit la cererea mamei Cristina Blidari de evaluare psihologică a copilului, psihologul a concluzionat printre altele că: *„[..] Acțiunile și comportamentele tatălui au avut un impact psihologic profund, negativ și direct asupra copilului, impact confirmat prin simptomatologia apărută imediat după reintegrarea în mediul matern. [...] Relația cu tatăl din desen și relatările copilului apar semnale clinice clare: Evită complet reprezentarea tatălui, semn de evitare anxioasă. Tatăl este perceput ca, imprevizibil, indisponibil emoțional, rece sau absent afectiv, uneori amenințător (episodul cu răpirea). [...] Desenele indică anxietate de separare, hipervigilență și nevoia intensă de protecție, tipice copiilor expuși la abuz emoțional și neglijare. Se constată că menținerea copilului în îngrijirea tatălui reprezintă un risc major pentru dezvoltarea sa emoțională, educațională și psihologică.”* (f.d.30-35, dosar administrativ)

Instanța de judecată, fără a se pronunța asupra temeiniciei circumstanțelor menționate supra, precizează că, informația expusă în fața autorității publice la examinarea cazului, este în măsură să genereze concluzii despre prezența stresului emoțional al copilului și anxietate, și impune obligația autorității, să adopte măsuri, în care să prevaleze interesul copilului.

Instanța apreciază că actele prezentate Comisiei și informațiile expuse în cadrul ședințelor au un caracter unilateral - conflictul dintre părinți, ordonanța de protecție în privința mamei și a copilului, reacțiile descrise de mamă, raportul de evaluare psihologică comandat de mamă fără participarea tatălui. Astfel, la data emiterii deciziei contestate, lipsa unor date obiective și neutre privind starea emoțională a copilului, raportată la contextul concret, nu permitea Comisiei adoptarea unei soluții conform propunerii formulate de reclamant și nici stabilirea unor modalități mai puțin intruzive de contact, deoarece și acestea presupun o evaluare prealabilă a riscului pentru copil.

Pe de altă parte, instanța învederează că această apreciere este valabilă doar atâta timp cât suspendarea este legată de un eveniment pe care reclamantul îl poate înlesni prin colaborare și cât autoritatea reexaminează cererea, potrivit art. 81 alin. (2) Cod administrativ.

Totodată, instanța apreciază că măsura dispusă de autoritatea publică nu a urmărit limitarea nejustificată a relațiilor dintre tată și fiică, ci a fost determinată de necesitatea de a clarifica, prin evaluarea unui specialist independent, dacă reluarea sau stabilirea întrevederilor cu tatăl este compatibilă cu starea psihologică a minorei. Astfel, în lipsa unei asemenea evaluări, autoritatea a acționat în vederea protejării interesului superior al copilului, asigurându-se că stabilirea unei relații cu tatăl în circumstanțele reale nu va avea consecințe negative asupra bunăstării și dezvoltării psihologice a minorei.

Conform art.7 alin.(2) din Codul familiei, (*în vigoare la momentul emiterii actului contestat*), (2) Drepturile familiale sînt ocrotite de autoritățile abilitate ale administrației publice, iar în anumite cazuri de mediatori și de instanțele judecătorești.

Conform art.62 alin.(1) din Codul familiei, (1) *Drepturile părinților nu pot fi exercitate contrar intereselor copilului lor*. Părinții nu pot prejudicia sănătatea fizică și psihică a copilului.

Aliniatul (5) al art.63 din Codul familiei stabilește că, (5) În cazul indicat la alin. (4), părintele care locuiește separat de copil are dreptul să petreacă timpul cu copilul la domiciliul său, *dacă aceasta nu contravine interesului superior al copilului*, luându-se în considerație vârsta

copilului, proximitatea domiciliului părintelui care locuiește separat, frecventarea studiilor/participarea la activități extrașcolare, conform unui program stabilit de autoritatea tutelară teritorială.

Potrivit art.64 alin. (1) din Codul familiei, (1) Părintele care locuiește împreună cu copilul nu are dreptul să împiedice contactul dintre copil și celălalt părinte care locuiește separat, *cu excepția cazurilor când comportamentul acestuia din urmă este în detrimentul intereselor copilului sau prezintă pericol pentru starea lui fizică și psihică*".

De notat că principiul interesului superior al copilului reprezintă mesajul fundamental al Convenției internaționale cu privire la drepturile copilului, în vigoare pentru Republica Moldova din 25 februarie 1993, iar implementarea acestuia reprezintă o obligație de prim ordin pentru statele membre care au ratificat-o.

Potrivit art.18 alin.(1) din Convenție, statele părți vor depune eforturi pentru asigurarea recunoașterii principiului potrivit căruia ambii părinți au o răspundere comună pentru creșterea și dezvoltarea copilului. Răspunderea pentru creșterea copilului și asigurarea dezvoltării sale le revine în primul rând părinților sau, după caz, reprezentanților săi legali. *Aceştia trebuie să se conducă înainte de orice după interesul superior al copilului.*

Reieșind din prevederile legale enunțate, stabilirea unui program de întrevederi cu copilul minor este o acțiune asupra căreia se va conveni prin acordul părților, iar în caz de litigiu, se va soluționa autoritatea tutelară teritorială.

Totodată, conform art.3 alin.(1) al Convenției evidențiate, *toate acțiunile care privesc copiii, întreprinse de instituțiile de asistență socială publice sau private, de instanțele judecătorești, autoritățile administrative sau organele legislative,* ***interesele copilului vor prevala***.

Ținând cont de prevederile legale enunțate, instanța de judecată reține că, deși părintele care locuiește separat de copil are dreptul de a menține relații personale și de a petrece timpul cu acesta, exercitarea acestui drept *este condiționată* de respectarea interesului superior al copilului. Or, atât prevederile naționale cât și cele internaționale impun ca, în soluționarea chestiunilor care privesc relațiile dintre copil și părinți, prioritate să fie acordată protecției sănătății fizice și psihice, bunăstării copilului, interesului superior al acestuia.

Prin urmare, la stabilirea modalității și condițiilor în care urmează să fie exercitat dreptul părintelui la întrevederi, autoritatea tutelară nu poate avea în vedere exclusiv dreptul părintelui de a menține legătura cu copilul, *ci este obligată să aprecieze dacă și în ce condiții exercitarea acestui drept corespunde interesului superior al copilului*. În acest sens, interesul superior al copilului constituie criteriul determinant în alegerea măsurii ce urmează a fi adoptată de autoritate.

Instanța de judecată reține că, în soluționarea cererii privind stabilirea programului de întrevederi, autoritatea tutelară dispune de o anumită marjă de apreciere, exercitarea căreia *trebuie realizată cu respectarea interesului superior al copilului și a criteriilor prevăzute de lege*.

Curtea Europeană a stabilit că nu se poate recunoaște unui părinte, în temeiul art. 8, dreptul la *măsuri care ar prejudicia sănătatea și dezvoltarea copilului*, dar că motivele invocate trebuie să fie „pertinente și suficiente" (Luca c. Moldovei, 2023, §§ 85-86), iar autoritățile trebuie să ia toate măsurile rezonabil necesare pentru a facilita contactul (Tocarenco c. Moldovei, 2014, §§ 52-57).

Conform art.29 Cod administrativ, (1) Orice măsură întreprinsă de autoritățile publice prin care se afectează drepturile sau libertățile prevăzute de lege trebuie să corespundă

principiului proporționalității. (2) O măsură întreprinsă de autoritățile publice este proporțională dacă: a) este potrivită pentru atingerea scopului urmărit în temeiul împuternicirii atribuite prin lege; b) este necesară pentru atingerea scopului; c) este rezonabilă. (3) Măsura întreprinsă de autoritățile publice este una rezonabilă dacă ingerința produsă prin ea nu este disproporțională în raport cu scopul urmărit.

Aplicând aceste criterii, instanța reține următoarele. Suspendarea până la evaluare este aptă să atingă scopul, deoarece permite aprecierea de către un specialist independent a compatibilității întrevederilor cu starea psihologică a minorei, aflată, potrivit procesului-verbal din 28 ianuarie 2026, într-un context de conflict între părinți și de teamă expusă în raportul de evaluare psihologică din 14 ianuarie 2026, prezentat de mama copilului. Astfel măsura este potrivită.

La data emiterii actului, autoritatea nu dispunea de date obiective și neutre privind starea emoțională a copilului, având la dispoziție doar informațiile expuse și administrate de părinți. Modalitățile mai puțin intruzive – întrevederi supravegheate, treptate sau la sediul autorității – ar fi presupus, la rândul lor, o apreciere prealabilă a riscului, ceea ce explică de ce nu au putut fi autorizate înainte de evaluare. Astfel măsura este necesară.

Totodată instanța de judecată concluzionează că măsura este rezonabilă, or, ingerința nu este disproporționată, deoarece nu exclude și nu limitează definitiv relațiile dintre reclamant și fiica sa, ci condiționează stabilirea programului de un eveniment pe care reclamantul îl poate înlesni, iar autoritatea s-a angajat să reexamineze situația după finalizarea evaluării.

Referitor la jurisprudența națională și a Curții Europene pentru Drepturile Omului, în sensul invocat de reclamant, instanța reține următoarele. În cauza Tocarenco c. Moldovei autoritățile nu au întreprins măsuri concrete pentru restabilirea contactului cu un copil de 5 luni, în timp ce în prezenta speță autoritatea a convocat ambii părinți, a solicitat sprijinul CPSP și a condiționat programul de o evaluare solicitată în interesul copilului. Cauza Bordeianu c. Moldovei privește neexecutarea unei hotărâri definitive privind custodia, ceea ce nu corespunde obiectului prezentului litigiu. Decizia Curții Supreme de Justiție în dosarul nr. 3ra-66/24 sancționează restricționarea contactului fără probe concludente și fără expertiză psihologică, în speță, evaluarea psihologică este însăși măsura dispusă de autoritatea publică, iar lipsa ei nu este imputabilă autorității. Cauza Strand Lobben c. Norvegiei, stabilește criteriile procesului decizional (participarea efectivă a părinților la procesul decizional, examinarea completă și actuală a situației de fapt, evaluarea tuturor intereselor aflate în conflict), pe care instanța, în speța dedusă judecății, le-a verificat mai sus.

În consecință, analizând normele legale în coraport cu circumstanțele faptice stabilite, instanța de judecată învederează că autoritatea pârâtă a ales, dintre soluțiile aflate la dispoziția sa, una compatibilă cu interesul superior al copilului, că măsura este proporțională în sensul art. 29 alin. (2) Cod administrativ.

Instanța de judecată va aprecia ca nefondate alegațiile reclamantului referitor la nerespectarea procedurii de examinare a cererii, or Maxim Blidari nu a indicat concret vreo încălcare a competenței Comisiei sau a regulilor de examinare a cererii sale.

Așa cum se reține din actele cauzei, autoritatea publică pârâtă și-a exercitat atribuțiile legale în cadrul procedurii administrative, fiind programate ședințele Comisiei în vederea examinării cererii lui Maxim Blidari privind stabilirea graficului de întrevederi cu fiica sa minoră. Participanții la procedura administrativă au fost înștiințați cu privire la data și ora ședințelor, fiind prezenți la acestea și având posibilitatea de a-și expune poziția asupra chestiunii

supuse examinării. Totodată, acestora le-a fost comunicată decizia emisă de Comisie, precum și motivele care au stat la baza soluției respective.

De asemenea, Direcția pentru protecția drepturilor copilului sector Centru a solicitat implicarea Centrului psiho-socio-pedagogic din subordinea Direcției generale în acordarea suportului pentru evaluarea psihologică a copilului *****, atât la adresarea tatălui (f.d.9, 24, dosar administrativ) cît și ulterior prin solicitarea repetată.

Din răspunsul Direcției generale educație, tineret și sport emis la 3 aprilie 2026 rezultă că, prin demersurile Direcției pentru protecția drepturilor copilului sector Centru nr. 13-473/25 din 17 noiembrie 2025 și nr. 61/14-86 din 2 februarie 2026, s-a solicitat efectuarea evaluării psihologice a copilului *****. Tot din același răspuns rezultă că tatăl copilului, Blidari Maxim, s-a prezentat la CPSP pentru ședința primară. În cadrul acesteia, acesta a menționat că, înainte de a semna acordul privind efectuarea evaluării psihologice, necesită să consulte avocatul său, urmând să revină ulterior cu un răspuns. Cu toate acestea, dl Blidari Maxim nu a revenit cu un răspuns, nici afirmativ, nici negativ, iar la încercările ulterioare ale specialistului de a-l contacta telefonic acesta nu a răspuns apelurilor. De asemenea, în răspunsul menționat se indică faptul că, atât în cadrul apelurilor telefonice, cât și în timpul ședinței primare, dl Blidari Maxim a manifestat un comportament ostil față de colaboratorii centrului, exprimat prin agresivitate verbală. În aceste condiții*, CPSP a comunicat că se află în imposibilitatea de a efectua evaluarea psihologică a copilului *****, întrucât tatăl acestuia nu a revenit cu un răspuns și nu răspunde apelurilor telefonice ale psihologului din cadrul CPSP*. (f.d. 2, dosar administrativ)

În cadrul examinării prezentei cauze, prin încheierea din 1 iulie 2026 instanța a dispus: *Se reclamă de la Direcția pentru protecția drepturilor copilului sectorul Centru, Centrul Psiho-Socio-Pedagogic informația referitor la măsurile întreprinse pentru executarea deciziei DPDC Centru nr. 01/04 din 28.01.2026, ,,Cu privire la stabilirea unui program de întrevederi copilului *****, născută la ***** cu tata Blidari Maxim", dacă aceste măsuri au fost finalizate și/sau perioada estimată pentru definitivarea lor*. (f.d.143-144)

Prin răspunsul nr.534/26 din 8 iulie 2026, Direcția pentru protecția drepturilor copilului sectorul Centru a comunicat:,, [....] În urma informației parvenite din partea Centrului Psiho-Socio-Pedagogic aceștia *au fost în imposibilitatea efectuării evaluării psihologice a copilului ***** și a relației dintre părinți și copil, din cauza lipsei de colaborare a tatălui Blidari Maxim.* Conform răspunsului oficial primit de la Direcția Generală Educație, Tineret și Sport (CPSP) nr. 1-06/e-542 din 03.04.2026, *specialiștii s-au aflat în imposibilitate absolută de a iniția și efectua evaluarea psihologică a minorei. Cauza directă o constituie comportamentul ostil și refuzul tatălui, dl Blidari Maxim*. [...] În lipsa acestei evaluări de specialitate, autoritatea tutelară *nu deține date obiective cu privire la starea psiho-emoțională a copilului ***** și interacțiunea acesteia cu părinții, fiind în imposibilitate tehnică și legală de a stabili un program de întrevederi care să asigure interesul superior al minorei*,. [....] Astfel, Direcția pentru protecția drepturilor copilului sectorul Centru vă informează că *măsurile de executare a deciziei nu au putut fi finalizate din cauza conduitei abuzive și necooperante a tatălui, Blidari Maxim, fapt ce a blocat evaluarea psihologică obligatorie a copilului ****** De asemenea, Autoritatea tutelară se află în imposibilitatea de a estima o perioadă pentru definitivarea programului.[....] *și acceptul necondiționat și manifestarea unui comportament diligent din partea tatălui în vederea conlucrării cu psihologii CPSP*." (f.d.148)

Din circumstanțele relatate, instanța de judecată reține că, deși reclamantul solicită anularea Deciziei nr. 01/04 din 28 ianuarie 2026 și obligare autorității la stabilirea graficului de întrevederi, ultimul cunoaște că soluționarea cererii sale este condiționată de evaluarea

psihologică a minorei de către un specialist din cadrul CPSP. Tăcerea prelungită a reclamantului, în lipsa oricărei explicații, și nereacția la apelurile specialistului constituie o lipsă de colaborare, contrară obligației participanților la procedura administrativă, prevăzută de art. 85 alin. (2) Cod administrativ. Conduita ulterioară a reclamantului, relevantă pentru examinarea temeiniciei pretenției de obligare în emiterea graficului solicitat, impune concluzia că solicitarea formulată este neîntemeiată și pasibilă respingerii.

Instanța de judecată reiterează că, Direcția pentru protecția drepturilor copilului sectorul Centru a apreciat că stabilirea unui program de întrevederi nu putea fi realizată fără clarificarea stării psihologice a copilului minor și fără îmbunătățirea relației dintre părinți care erau în conflict și în mod evident avea un impact negativ asupra stării copilului minor. În acest mod, autoritatea publică pârâtă *nu a exclus posibilitatea stabilirii relațiilor dintre reclamant și fiica sa minoră și nici nu a dispus încetarea acestora*. Soluția adoptată prin Decizia nr. 01/04 din 28 ianuarie 2026 a constat în suspendarea temporară a stabilirii programului de întrevederi până la clarificarea situației copilului prin evaluarea psihologică, în condițiile în care între părinți exista un conflict, aceștia nu ajunseseră la un acord privind întrevederile, iar autoritatea nu dispunea încă de concluziile specialistului cu privire la starea psihologică a copilului și la modul în care aceasta ar putea fi influențată de reluarea contactului cu tatăl. Astfel, alegerea suspendării procedurii de stabilire a graficului de întrevederi până la efectuarea evaluării psihologice a fost determinată de necesitatea protejării interesului superior al copilului și de necesitatea ca ulterior programul să fie stabilit în raport cu situația concretă a acestuia.

În aceste condiții, instanța de judecată concluzionează că, autoritatea publică pârâtă a folosit marja de apreciere conferită de lege tocmai pentru realizarea scopului în vederea căruia i-a fost acordată această competență și acest scop, care a constat în protecția interesului superior al copilului la stabilirea relațiilor cu părinții săi, este atins printr-o măsură proporțională.

Cu referire la argumentul reclamantului privind încălcarea art. 6 § 1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului, instanța de judecată reține următoarele.

Art. 6 § 1 din Convenție garantează dreptul oricărei persoane la examinarea cauzei sale de către un tribunal independent și imparțial.

Exigențele dreptului la un proces echitabil sunt respectate atunci când decizia unui organ administrativ poate fi supusă controlului ulterior al unei instanțe independente și imparțiale, care dispune de competență suficientă pentru examinarea cauzei (Albert și Le Compte c. Belgiei, 1983, § 29; Bryan c. Regatului Unit, 1995, §§ 40-47). În speța dedusă judecății, instanța dispune de o asemenea jurisdicție și în cadrul controlului a verificat din oficiu starea de fapt, inclusiv prin reclamarea de informații suplimentare (încheierea din 1 iulie 2026, f.d. 143-144), a examinat dosarul administrativ, a cercetat legalitatea formală și materială a actului și proporționalitatea măsurii, având competența de a anula actul și de a obliga autoritatea la emiterea unui act administrativ favorabil (art. 224 alin. (1) lit. b) Cod administrativ). Prin urmare, garanțiile art. 6 § 1 sunt asigurate în cadrul controlului judiciar.

Nu poate fi reținută nici afirmația reclamantului privind încălcarea art. 6 § 1 din Convenție, prin faptul că membrii comisiei ar fi fost neimparțiali, „influențați emoțional”, iar ideea că tatăl ar fi agresiv constituie o simplă presupunere, care nu este susținută de probe.

Imparțialitatea personală a membrilor unui organ se prezumă până la proba contrară, iar în plan obiectiv trebuie să existe îndoieli legitime, întemeiate pe elemente concrete . Faptul că soluția a fost nefavorabilă reclamantului nu este de natură să genereze o asemenea îndoială. Reclamantul nu a indicat circumstanțe concrete privind un interes personal sau o prejudecată a membrilor Comisiei, iar afirmația că aceștia ar fi fost „influențați emoțional” de ideea că tatăl ar

fi agresiv constituie o presupunere nesusținută de probe. Cât privește împrejurarea că cererea prealabilă a fost examinată de aceeași Comisie, instanța reține că procedura prealabilă are natura unui control administrativ intern, reglementat de lege tocmai pentru a permite autorității să-și reexamineze actul, fără a constitui un tribunal în sensul art. 6 § 1. În plus, răspunsul nr. 552 a fost emis de autoritatea ierarhic superioară, Direcția generală pentru protecția drepturilor copilului mun. Chișinău, iar controlul independent este asigurat de instanța de judecată. Prin urmare, argumentul privind încălcarea art. 6 § 1 este nefondat.

În vederea examinării criticilor privind echitatea procedurii administrative, instanța analizează aspectele procedurale și prin prisma art. 8 din Convenție, care impune ca procesul decizional să fie echitabil și să asigure părintelui posibilitatea de a-și face cunoscute punctele de vedere (W. c. Regatului Unit, 1987; Strand Lobben c. Norvegiei [MC], 2019). Din actele cauzei se constată că reclamantul și mama au fost înștiințați despre ședințele Comisiei, inclusiv cele din 28 ianuarie și 20 februarie 2026, au participat la acestea, și-au expus poziția, iar decizia le-a fost comunicată (f.d. 20, 36-38, dosar administrativ).

Cât privește pretinsa nemotivare a deciziilor adoptate, instanța reține că art. 118 alin. (3) Cod administrativ prevede că motivarea completă este obligatorie și face parte integrantă din actul administrativ individual. Din examinarea Deciziei nr. 01/04 și a procesului-verbal nr. 4 din 28 ianuarie 2026 se constată că motivele suspendării – necesitatea evaluării psihologice a minorei și conflictul dintre părinți – au fost expuse în ședință, în prezența reclamantului, și reiterate în răspunsul nr. 552. Chiar în ipoteza unei motivări incomplete a actului, aceasta nu a împiedicat reclamantul să cunoască rațiunile soluției și să le conteste în procedura prealabilă și în fața instanței, astfel încât eventuala neregularitate de formă nu a influențat conținutul soluției.

La fel, instanța de judecată va da o apreciere critică argumentului reclamantului privind pretinsa discriminare pe criteriu de sex, invocată prin raportare la art. 16 alin. (2) din Constituție, Legea nr. 121/2012, art. 14 coroborat cu art. 8 CEDO și art. 21 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene.

Potrivit art. 14 din Convenție, exercitarea drepturilor și libertăților recunoscute de Convenție trebuie să fie asigurată fără nicio deosebire bazată, în special, pe sex. Conform jurisprudenței Curții Europene, această normă este incidentă când faptele se încadrează în sfera unui drept garantat, în speță, art. 8 care și presupune: (a) o diferență de tratament între persoane aflate în situații analoge sau relevant similare; (b) întemeiată pe o caracteristică identificabilă, precum sexul; (c) lipsită de o justificare obiectivă și rezonabilă, adică fără scop legitim sau fără un raport rezonabil de proporționalitate între mijloace și scop (Khamtokhu și Aksenchik c. Rusiei [MC], 2017, § 64; Molla Sali c. Greciei [MC], 2018, § 135). O diferență de tratament bazată pe sex nu poate fi justificată decât prin motive deosebit de puternice, nefiind suficiente tradițiile, presupunerile generale sau atitudinile sociale dominante (Konstantin Markin c. Rusiei [MC], 2012, § 127).

Potrivit art. 19 din Legea nr. 121/2012, persoana care se consideră victimă a discriminării trebuie să prezinte fapte din care se poate presupune existența discriminării directe sau indirecte, după care sarcina de a proba că faptele nu constituie discriminare revine pârâtului.

Din analiza actelor cauzei se constată că reclamantul și-a întemeiat pretenția exclusiv pe alegația că neadoptarea unui program de întrevederi reflectă o atitudine determinată de ideea că tatăl este agresiv. El nu a indicat un criteriu comparabil – un părinte de sex opus, aflat în circumstanțe similare – care ar fi fost tratat diferit, nu a prezentat declarații, practici ale autorității ori date statistice care să permită prezumția unei discriminări directe sau indirecte și nu a demonstrat că decizia ar fi fost determinată de stereotipuri legate de sex. Faptul că Decizia nr.

01/04 a pus în sarcina ambilor părinți obligația de a se prezenta la ședințele cu specialistul CPSP nu poate, în sine, exclude o discriminare, dar confirmă că actul nu conține o distincție explicită bazată pe sex.

Temeiul măsurii, așa cum rezultă din actele cauzei, a constat în necesitatea de a evalua starea psihologică a copilului înainte de a stabili contacte, criteriu neutru din punct de vedere al sexului. Ținând cont de faptul că reclamantul nu a prezentat fapte din care să se poată presupune discriminarea, iar autoritatea a indicat criterii obiective, instanța apreciază că nu s-a demonstrat o încălcare a art. 14 din Convenție sau a Legii nr. 121/2012, motiv pentru care critica este neîntemeiată.

În concluzie, instanța de judecată constată că, la examinarea cererii reclamantului privind stabilirea programului de întrevederi cu fiica sa minoră, autoritatea publică pârâtă a respectat cerințele de procedură, a examinat circumstanțele relevante ale cauzei, conform scopului prevăzut de lege, cu respectarea interesului superior al copilului. Astfel, soluția adoptată prin Decizia nr. 01/04 din 28 ianuarie 2026 este justificată de circumstanțele existente la momentul examinării cererii, corespunde cerințelor legale și principiului proporționalității. Respectiv, atât Decizia direcției pentru protecția drepturilor copilului sector Centru nr. 01/04 din 28 ianuarie 2026, cât și răspunsul nr. 552 din 25 februarie 2026, emis în procedura prealabilă, sunt legale și întemeiate, nefiind constatate temeiuri pentru anularea acestora.

Subsecvent, din raționamentele expuse supra, instanța de judecată concluzionează și în privința respingerii pretenției privind obligarea autorității publice pârâte în vederea emiterii actului administrativ individual favorabil solicitat de reclamant, prin care să fie stabilit programul de întrevederi cu fiica sa minoră în condițiile indicate în cererea de chemare în judecată.

În conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. f), 232 Cod administrativ, art. 238-241 CPC, instanța de judecată

h o t ă r ă ș t e

Se respinge acțiunea în contencios administrativ înaintată de Blidari Maxim împotriva Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului sectorul Centru, terț Blidari Cristina cu privire la anularea Deciziei Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului sector Centru nr. 01/04 din 28 ianuarie 2026 și a răspunsului Direcției Generale Pentru Protecția Drepturilor Copilului nr.552 din 25 februarie 2026 emis la soluționarea cererii prealabile, obligarea Direcției pentru Protecția Drepturilor Copilului sector Centru să emită actul administrativ individual favorabil prin care să fie stabilit programul de întrevedere a copilului minor ***** cu tatăl în următoarea ordine: două zile pe săptămână (marți și vinerea) i-a fiica de la liceu după finisarea programului de studiu și petrece timpul cu ea, iar la orele 20:30 duce fiica la domiciliul/transmite mamei.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani. Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani. Cererea de motivare a hotărârii se depune în termenul de decădere de 15 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii.

Președintele ședinței,
Judecătorul /semnătura / Violeta Chisilița

Copia corespunde originalului
Judecător, Violeta Chisilița